

Днесъ 200 души селяни сж принудени да работятъ вънъ отъ селото. Като се прибавятъ и други отсъстващи около 50 души, явно е, че се губи за селото голѣма стопанска сила.

Едри житари въ Кжпиново били: Хаджи Руси, дѣдо Вълъ, братя Къневи, Коста Рашковъ, Величко Пауновъ, Димитъръ Пенчевъ, Димо Д. Чакълъвъ, Атанасъ Къневъ, Пенчо Цѣвевъ, Георги Чолаковъ, Йорданъ Ст. Тевекеловъ и други.

Поради слабостъ на почвата и мжчното обработване на прѣснатитѣ имоти, приходитѣ отъ житнитѣ посѣви не сж онова, което може да прехрани и да остави капиталъ за подобрене.

На помощъ идвало лозарството, но и то, поради тѣсното мѣсто, не можело да се развие както трѣбва безъ особени грижи. Все пакъ упоритиятъ трудъ на стопанитѣ се прилага съ успѣхъ и съ вѣра въ бъдещето.

Първенци лозари: Иванъ М. Кждревъ, Минчо Ивановъ Бурновъ, Пеню Костурковъ, Недю Пастърмиевъ, Василь М. Кждревъ, Недю Ив. Яланджиевъ, Йовчо Чавдаровъ и др.

Консервена кооперация. — Група работници.

Презъ XIX столѣтие еленски граждани и колибари издѣйствували отъ турцитѣ позволение да купуватъ отъ кжпиновци високитѣ надъ селото мѣста за посаждане на лозя. Гроздето привлѣкло беднитѣ балканци. Кжпината била изкоренена и лозя покрили склона.

Еленскитѣ лозя въ кжпиновско землище сѣ наричали паракендета.

Градинарството се явява като по-яко и по-сигурно. Голѣмата рѣка, която изрѣзва въ завоитѣ си доста широки лжки, иде да допълни поминъка на народа. Зеленчукътъ, безспорно е добъръ дѣлъ въ стопанството, но поради това, че голѣмитѣ градове съ силнитѣ си пазари сж далечъ отъ се-